

ніжно-ніжно торкатись обличчя,
вилиць, вигину шиї, ключиць,
і пірнати то нижче, то вище,
наче злива, усюди і скрізь,
і дивитись в закохані очі,
і читати бажання у них...
Як же я нерозважливо хочу
розчинитись в обіймах твоїх,
як я хочу... мов брунька у квітку,
повернутись в загублений рай,
повернутись раптово, нізвідки –
і долоні на очі – «Вгадай!»

* * *

Коханий, наснисть мені,
вітрилами в далині
майни мені хоч на мить –
болить
без тебе в мені усе –
нехай хоч вві сні несе
до тебе в живу блакить,
хай спить
реальність, а мрія – ні,
благаю, наснисть мені,
я хочу про тебе сни
ясні,
я хочу твоїх очей
бажання, що аж пече,
я хочу твоїх долонь
вогонь,
я хочу тебе до сліз,
молю я тебе: наснисть,
наснисть, поцілуй мене...
Сумне
і темне моє вікно...
Чекатиму все одно

хоч сліду твого у снах...
Весна
навколо без нас цвіте,
і світ поміж нас, проте
чекатиму я без меж.
Ти йдеш?

ВАРШАВСЬКА КАТЕРИНКА

Заграй, варшавська катеринко,
про тих, хто зник,
хто тіні тут залишив димку
і серця крик,
про місто, що пішло з війною
у небуття,
про ті будиночки і строї,
про те життя,
про всіх, кого тепер немає,
і хто проріс
у цю мелодію, що грає
усюди, скрізь:
в акордеоні привокзальнім,
у грі митця,
на ринку і в концертних залах,
і у серцях,
співай, як з попелу і пилу
крізь простір-час
країна сходила щосили,
щодень, щораз,
як замки, вежі і костьоли
росли з нуля
там, де понівечена й гола
була земля,
про те, що душу не убити –
нікому, ні!
Вона воскресла в кожній миті
після війни,